

розглянутій вимозі), а одне рішення, в якому дається відповідь на кожний позов (позовну вимогу). Згідно зі ст. 216 ЦПК суд, ухвалюючи рішення на користь кількох позивачів або проти кількох відповідачів, повинен зазначити, в якій частині рішення стосується кожного з них, або зазначити, що обов'язок чи право стягнення є солідарним.

Література

1. Кохан А. С. Розвиток поняття «процесуальна співучасть» в адміністративному процесі / А. С. Кохан // Форум права. – 2013. – № 1. – С. 499-503.

2. Цивільне процесуальне право України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://sugvant.ru/ponyattya-i-vidi-spivuchasti-v-civilnomu-procesi/>

3. Чорнооченко С. І. Цивільний процес: навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закладів] / С. І. Чорнооченко. – К.: ЦУЛ, 2014. – 416 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/1280052854580/pravo/protsesualna_spivuchast.

УДК 347.(043.2)

Острожинська І. І., студентка,
Юридичний факультет,

Тернопільський національний економічний університет, м. Тернопіль
Науковий керівник: Лукасевич-Крутник І. С., к.ю.н., доцент

ДОГОВІР ПЕРЕВЕЗЕННЯ АВТОМОБІЛЬНИМ ТРАНСПОРТОМ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Договір перевезення та зобов'язання, які виникають з нього, мають великий науковий та практичний інтерес. Це зумовлено тим, що перевезення визнаються четвертою сферою матеріального виробництва. Переміщення вантажів є продукцією, яку виробляє транспорт. Без переміщення як сировини, так і готової продукції до споживачів втрачає сенс сам процес основного виробництва. У процесі діяльності транспорт не впливає на предмети праці (вантажі) та не змінює їх внутрішніх якостей та форм. Іншими словами, економічне значення перевезення більш ніж просто очевидне. Тим не менш, перевезення не є якоюсь абстрактною категорією, яка існує поза сферою людського впливу. Тому маємо говорити про відносини, що складаються між людьми у зв'язку з реалізацією їх інтересу у переміщенні у просторі (вантажів чи самих осіб). Іншими словами, мова йде про особливу сферу цивільних правовідносин – перевізні правовідносини.

Наразі серед учених, що так чи інакше займалися дослідженням договору перевезення як такого, варто зазначити В. В. Вітрянського, В. В. Луця, Р. Б. Шишку, Є. Д. Стрельцову, І. В. Булгакову,

О. В. Клепікову, Г. В. Самойленка.

Метою роботи є дослідження окремих проблемних моментів правового регулювання перевезень автомобільним транспортом.

Перевезення вантажу, пасажирів, багажу здійснюється за договором перевезення. Договір перевезення – вид цивільно-правового договору про надання послуг.

За договором перевезення пасажирів одна сторона (перевізник) зобов'язується перевезти другу сторону (пасажирів) до пункту призначення, а в разі здавання багажу – також доставити багаж до пункту призначення та видати його особі, яка має права на одержання багажу, а пасажир зобов'язується сплатити встановлену плату за проїзд у разі здавання багажу – також за його провезення.

Договір перевезення пасажирів укладається усно. Доказом укладення договору перевезення пасажирів та оплати вартості проїзду є виданий перевізником квиток. Здача перевізникові багажу посвідчується багажною квитанцією.

Таким чином, для здійснення перевезення пасажирів необхідно укласти відповідний договір (усно або письмово) з перевізником.

Тепер більш детально зупинимось на розкритті питання, хто може надавати послуги з перевезення пасажирів та їх багажу автомобільним транспортом.

За Законом України «Про автомобільний транспорт» перевізник – це особа, яка надає послуги з перевезення пасажирів чи (та) вантажу автомобільним транспортом загального користування.

Особи, які бажають займатися перевезенням пасажирів та багажу мають бути зареєстровані як суб'єкти господарювання, що надасть їм право бути учасниками господарських відносин та здійснювати господарську діяльність.

Ліцензування перевезень автомобільним транспортом введено, зокрема, з метою забезпечення безпеки перевезень пасажирів автомобільним транспортом загального користування, запобігання дорожньому травматизму та посилення контролю за дотриманням законодавства.

Для отримання ліцензії з перевезення суб'єкту господарювання необхідно звернутися до органу ліцензування, яким на даний час (відповідно до постанови Кабінету Міністрів України 14 листопада 2000 р. № 1698 «Про затвердження переліку органів ліцензування») є Головна державна інспекція на автомобільному транспорті, утворена у вересні 2004 року. Головавтоінспекція є урядовим органом державного управління, що діє у складі Міністерства транспорту та зв'язку і йому підпорядковується. Органом ліцензування зазначених видів господарської діяльності до створення Головавтоінспекції було визначено Державний департамент автомобільного транспорту (Укравтотранс).

Головавтоінспекція здійснює державний контроль за додержанням суб'єктами господарювання, які провадять діяльність у сфері автомобільного транспорту загального користування, вимог законодавства про автомобільний транспорт, норм та стандартів, що регулюють організацію перевезення пасажирів і вантажів автомобільним транспортом загального користування; здійснює державний нагляд за забезпеченням суб'єктами господарювання, які провадять діяльність у сфері автомобільного транспорту загального користування, безпеки автомобільних перевезень

Ліцензійні умови є обов'язковими для виконання суб'єктами господарювання, незалежно від їх організаційно-правової форми власності, які надають послуги з перевезення пасажирів і вантажів автомобільним транспортом загального користування і отримали ліцензію на цей вид господарської діяльності.

Водії автомобільних транспортних засобів, що здійснюють внутрішні та міжнародні перевезення пасажирів і вантажів, повинні відповідати умовам допуску до керування транспортними засобами, що передбачені Законом України «Про дорожній рух», постановою Кабінету Міністрів України від 08.05.1993 р № 340 «Про затвердження Положення про порядок видачі посвідчень водія та допуску громадян для керування транспортними засобами».

Автомобільні транспортні засоби, які використовуються для внутрішніх та міжнародних перевезень пасажирів і вантажів, повинні бути зареєстровані згідно з вимогами постанови Кабінету Міністрів України від 07.09.1998 р. № 1388 «Про затвердження Правил державної реєстрації та обліку автомобілів, автобусів, а також самохідних машин, сконструйованих на шасі автомобілів, мотоциклів всіх типів, марок і моделей, причепів, напівпричепів та мотоколясок» і повинні мати: свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу, видане органами Державтоінспекції; талон про проходження державного технічного огляду; тимчасовий реєстраційний талон, виданий підрозділами ДАІ (якщо транспортний засіб переданий його власником у встановленому порядку в користування і (або) розпорядження ним іншій фізичній або юридичній особі).

На сьогодні передбачається, що на кожний автомобільний транспортний засіб до ліцензії з надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів автомобільним транспортом загального користування і з перевезення пасажирів та їх багажу на таксі додаються ліцензійні картки на термін дії ліцензії. Ліцензійна картка є бланком суворої звітності, до якої заносяться реєстраційні дані ліцензії та автомобільного транспортного засобу.

Контроль за додержанням суб'єктом господарювання Ліцензійних умов здійснюється шляхом проведення планових та позапланових

перевірок за місцезнаходженням суб'єкта господарської діяльності і безпосередньо в транспортних засобах, які використовують ліцензіати під час здійснення перевезень пасажирів і вантажів автомобільним транспортом загального користування або перевезень пасажирів та їх багажу на таксі.

Для проведення перевірки органи контролю видають розпорядчий документ про створення комісії. Термін проведення перевірки становить не більше п'яти робочих днів, у разі необхідності, за рішенням керівника органу контролю, термін перевірки може бути продовжено до десяти робочих днів.

Також необхідно зазначити, що відповідно до пункту 3 статті 69 Закону України «Про автомобільний транспорт» перевезення пасажирів та їх багажу на таксі без ліцензії; відсутність документів, обов'язкових для надання послуг з перевезення пасажирів чи вантажів автомобільним транспортом загального користування є порушеннями законодавства про автомобільний транспорт, за вчинення якого особа притягується до відповідальності із застосуванням до неї відповідної санкції (санкцій).

На останок, слід зазначити, що здійснення суб'єктом господарювання перевезень пасажирів і вантажів виключно для задоволення власних потреб підприємства не потребує отримання ліцензії.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (зі змін. і допов.). – К.: Ліга-Закон, 2008. – 385 с.
3. Про автомобільний транспорт: Закон України 23.02.2006 // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 32. – Ст. 273.
4. Свистун Л. Правове регулювання договору перевезення вантажів автомобільним транспортом в Україні / Л. Свистун // Підприємництво, господарство і право. – № 11. – 2012. – С. 27-29.
5. Транспортне право України: навчальний посібник / Е. Ф. Демський, В. К. Гіжевський та ін.; за заг. ред. В. К. Гіжевського, Е. Ф. Демського – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 412 с.
6. Троїцький Н. А. Єдина транспортна система / Н. А. Троїцький, Г. Б. Чубуков. – М.: Вид. центр «Академія», 2010. – 240 с.
7. Дозорець О. Договір перевезення вантажу різними видами транспорту: правова характеристика / О. Дозорець // Підприємництво, господарство і право. – № 7. – С. 15-22.
8. Транспортне право України: навчальний посібник / Е. Ф. Демський, В. К. Гіжевський та ін.; за заг. ред. В. К. Гіжевського, Е. Ф. Демського – К.: Юрінком Інтер, 2011. – 416 с.